

Sygn. akt: I C 1468/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Kawęcki
-----------------	----------------------

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Weronika Winiiecka

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 r. w Pleszewie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 14.546,00 zł (czternaście tysięcy pięćset czterdzieści sześć złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami obliczanymi od dnia 08 lipca 2015 r. do dnia zapłaty
- w pozostałym zakresie powództwo oddala
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.049,61 zł (dwa tysiące czterdzieści dziewięć złotych 61/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania
- wyroкови w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR

Sygn. akt I C 1468/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 26.595,30 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strona pozwana oraz Bank (...) S.A. zawarli w dniu 28 lutego 2008 r. umowę bankową o nr (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej.

Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował stronę pozwaną, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 19 marca 2012 roku Bank (...) S.A. we W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Wobec powyższego zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi 26.595,30 złotych, w tym należność główna w wysokości 14.546,00 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 12.049,30 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 02 lipca 2015 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym.

Pozwany K. K. nie stawił się na rozprawę w dniu 28 października 2015 roku oraz nie usprawiedliwił swojej nieobecności, w związku z czym sąd, w oparciu o treść art. 339 § 1 i 2 k.p.c., wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 28 lutego 2008 roku wierzyciel pierwotny Bank (...) S.A. we W. zawarł z pozwanym K. K. umowę karty kredytowej nr (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 02.07.2015 roku k. 9)

W dniu 19 marca 2012 roku wierzyciel pierwotny Bank (...) S.A. we W. zawarł z powodem (...) Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której wierzyciel pierwotny przelał na rzecz powoda wierzytelności, wśród których była wierzytelność z tytułu umowy zawartej z pozwanym.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 19.03.2012 roku k. 10-14; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 15)

Pismem z dnia 22 maja 2015 roku działająca w imieniu powoda firma (...) S.A. we W. wezwała pozwanego do zapłaty należności w kwocie 26.650,95 złotych w terminie do 05 czerwca 2015 roku. Pozwany nie uiszczył dobrowolnie wskazanej należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22.05.2015 roku k. 16)

W księgach rachunkowych powoda ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej karty kredytowej nr (...), która na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych tj. na dzień 02.07.2015 roku wynosiła 26.595,30 złotych. Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyły się kwota 14.546,00 złotych tytułem należności głównej oraz kwota 12.049,30 złotych z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k.9)

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Powód wszedł jako wierzyciel pozwanego w miejsce Banku (...) S.A. we W. w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 19 marca 2012 roku. Co do zasady przysługiwało mu zatem roszczenie w stosunku do pozwanego w takim zakresie w jakim je posiadał zbywca wierzytelności. W konsekwencji powód

wywodzi swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy w zachowaniu dłużnika nie występuje nic, co odpowiadałoby spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. W związku z takim zachowaniem dłużnika wierzycielowi przysługuje odszkodowanie. W przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego funkcję odszkodowawczą pełni odsetki (patrz: art. 481 § 1 - 3 k.c.), które przysługują wierzycielowi za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wskazać należy, że dołączony do akt wyciąg z ksiąg funduszu w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004r., nr 146 poz. 1546 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 2. Zgodnie z dyspozycją art. 194 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązanie, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 2 art. 194 ustawy). Zatem księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności funduszu poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Roszczenie powoda odnośnie należności głównej sformułowane zostało w sposób jasny, podlegający ewentualnej weryfikacji przez pozwanego i nie budziło wątpliwości sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów. Jako niezasadne i niewykazane uznać należało dochodzenie od pozwanego kwoty 12.049,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i judykatury prawa, jeżeli żądanie strony dotyczy również zasądzenia odsetek obowiązana jest ona dokładnie określić ich wysokość oraz czas obliczeniowy (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom I pod redakcją T. Erecińskiego. Wydanie 2. Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis. Warszawa 2007, teza 17 do art. 187 strona 453). Tylko bowiem tak określone żądanie, pozwala z jednej strony sądowi zweryfikować jego zasadność, z drugiej natomiast gwarantuje pozwanemu, którym z reguły jest osoba nie posiadająca wiedzy prawniczej, realizację prawa do obrony oraz podnoszenia ewentualnych zarzutów. Powód dochodził w pozwie roszczenia, którego część stanowią skapitalizowane odsetki. Winien więc przytoczyć okoliczności faktyczne i uzasadnić wysokość tej części

roszczenia. Na temat kapitalizacji odsetek wypowiedział się szeroko Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 21 października 1997 r., III ZP 16/97, OSNP 1998/7/. Wskazał, że kapitalizacja odsetek w sensie potocznym jest czynnością rachunkową polegającą na wyliczeniu sumy na podstawie znanej stopy procentowej i okresu czasu. Jako kategoria prawna polega nie tylko na zsumowaniu, ale i dodaniu jej do kwoty kapitału. W ten sposób odsetki nie są już dochodzone obok świadczenia głównego, gdyż same stają się świadczeniem głównym bądź jego częścią. Powód w sposób nieostry i nie dający się zweryfikować określił w pozwie roszczenie odsetkowe. Nie podał za jaki okres, od jakiej kwoty i według jakiej stopy procentowej naliczał odsetki skapitalizowane w łącznej wysokości 12.049,30 złotych. Nie podał jaka część z tych odsetek to odsetki zwykle umowne, a jaka część to odsetki „karne”. Tylko tak wykazane w treści pozwu roszczenie pozwala sądowi na jego zweryfikowanie. Sama nieobecność na rozprawie pozwanego i niezajęcie przez niego stanowiska w sprawie nie uzasadnia zasądzenia na rzecz powoda „ w ciemno” powyższej kwoty, bowiem powód nie uprawdopodobnił, że roszczenie w takiej wysokości tytułem skapitalizowanych odsetek należy mu się. Na powódzie jako profesjonalistcie "w zderzeniu" z drugą stroną procesu jaką jest konsument spoczywał obowiązek jasnego, logicznego i nie budzącego żadnych wątpliwości szczegółowego wyjaśnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego podstawy. **Analogiczne stanowisko jak sąd w niniejszej sprawie zajął Sąd Okręgowy w Kaliszu między innymi w wyroku z dnia 05 czerwca 2014 r. w sprawie II Ca 199/14 oraz w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II Ca 215/14, zaś w ostatnim okresie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie II Ca 442/15.**

Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powód nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek mu się należy.

Pozwany jest konsumentem a wierzyciel pierwotny i powód profesjonalistami. Zobowiązanie pozwanego jako konsumenta winno być zatem wykazane w sposób jasny, jednoznaczny oraz szczegółowy i podlegać możliwości sądowej weryfikacji. Nabywając wierzytelność powód winien zadbać o jej należyte udokumentowanie i żądać od zbywcy dokumentacji źródłowej, z której wynikać będą poszczególne składniki tej wierzytelności. Dowody te z kolei winny zostać przedłożone przez niego w prowadzonym postępowaniu sądowym w celu wykazania swych twierdzeń.

Sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pominął spóźnione twierdzenia i dowody zawarte w piśmie procesowym z dnia 20 października 2015 r., które wpłynęło do sądu w dniu 23 października 2015 r., albowiem ich uwzględnienie spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy i konieczność jej odroczenia. Powód nabył wierzytelność 19 marca 2012 r.. Miał zatem ponad trzy lata na właściwe przygotowanie pozwu i zgłoszenie wszystkich dowodów niezbędnych do wykazania swych twierdzeń. W sposób zawiniony tego nie uczynił. Wskazać należy, iż zawiadomienie o terminie rozprawy pełnomocnik powoda otrzymał w dniu 31 sierpnia 2015 r., czyli na dwa miesiące przed rozprawą, zaś pismo procesowe wpłynęło do sądu dopiero na 5 dni przed jej terminem. Dlatego też należało zastosować rygor art. 207 § 6 k.p.c.. Ubocznie stwierdzić należy, że żaden z dołączonych do pisma procesowego z dnia 20 października 2015 r. dokumentów nie stanowił dowodu wysokości odsetek dochodzonych pozwem.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie 1 - 2 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Na koszty postępowania złożyły się opłata sądowa w kwocie 1.330,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 złotych. Powód wygrał sprawę w 54,70 % (14.546,00 złotych : 26.595,30 złotych x 100%). Należy mu się zatem kwota 2.049,61 złotych tytułem kosztów postępowania (54,70 % x 3.747 złotych).

W związku z tym, że wobec pozwanego sąd wydał wyrok zaoczny, zgodnie z treścią art. 333 § 1 punkt 3 k.p.c., nadał temu wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności (punkt 4 wyroku).

/-/Ireneusz Kawęcki

Sędzia S.R.